

BİNBİR ROMAN

Cilt : 1 - Sayı : 9 - 25 Kuruş

14 - Temmuz - Çarşamba - 1948

BAL AYLARINI GEÇİRMİGE GİTTİKLERİ OTEL PALMIYE AĞAÇLARILE SÜSLÜ BİR BAHÇENİN ORTASINDA YÜKSELMEKTEDİR. İKİ GENC BİRBİRLERİNİ DELİCESİNE SEVİYORLAR. GÜNLER MESUT OLARAK GEÇMEKTEDİR. KARI KOCA KENDİ ODALARININ BALKONUNA ÇIKMIŞLARDIR.

9/17

Müthiş Hakikat

KRİSSİ BENİ DAİMA BÖYLE SEVİCEĞİNE YEMİN ET.

YEMİNE NE LÜZÜM VAR? BUNU GÖZLERİNDE OKUNUYORMUSUN?

LAKİN DAHA SONRA, GECE FRED BİR İNİLTİ İLE UYANMIŞTIR. KRİSSİ TİPKİ BİRİSİNİ KOVMAK İSTER GİBİ UYKUSUNDA ÇİRPİNMAKTADIR.

HAYIR, HAYIR... SERJİ, ARTIK OLAMAZ..

SENİ DÜŞÜNDÜREN BİR SEYMI VAR CANIM?

BUNU BEN SANA SORMAK İSTERİM KRİSSİ, BAZAN SEN BENİ KAYBETMEK DEHŞETİ İÇİNDE YAŞIYORSUN.

ERTESİ GÜN FRED GECE KARISINDAN İSİTTİĞİ İSMİ DÜŞÜNEREK DALGİNDİR. NEHRİ BOYUNCA DOLAŞIRLARKEN KRİSSİ KOCASININ BU TEESSÜRÜNÜN NEDEN İLERİ GELDİĞİNİ ARAŞTIRIYOR.

KRİSSİ, BİRDEN BİRE ÖNÜN BOYUNUNA ATILIR.

BU KORKUYU TABİİ BULMU YORMUYORMUSUN? ASKIN VE MEVCUDİYETİN BANA BİR MÜEZZE İMİŞ GİBİ GELİYOR.

KRİSSİ, BENİMDE AYNI HİSLERLE ÇİRPİNDİĞİNİ ZANNETHİYORMUSUN?

BENİ SENDEN AYIRMAK BENİ ÖLDÜRMEK DEHEKTİR.

OH! BU GİBİ FENA DÜŞÜNCELERE NE LÜZÜM VAR?

MARSELLA ARADIĞINI BULDUKTAN SONRA
GİTMEK İÇİN SESSİZCE KAPIYA YAKLAŞIR.

GEÇEN HAYIRLI OLSUN SEKERİM! NEDEN
BÖYLE DAHA İLK EVLİLİK GECELERİNİZDE
KOÇAN SENDEN AYRI DURUYOR? BİLMEYEN
AMA SANA BAĞLI DEĞİL GİBİ.

9/18

BU ESNADA GİDO, KÜTÜPHANEDE TEK BASINA OTURMUŞ OKUMA-
GA UĞRAŞIYOR, FAKAT MUVAFFAK OLAMIYORDU. AKLI FİKRİ
HEP VALLİ İLE MEŞGULDÜ.

BEN DELİRDİM GALİBA! GÖZLERİM YALNIZ ONU GÖRMÜK İSTİYOR.
YOKSA TİTANYA, KADERİN BANA ONU BULDURMAK İÇİN ARAYA
KOYDUĞU BİR VASITADAN MI İBARET! KEŞKE GELMİYEYDİM BUEVE.

BİRDEN KAPI A-
ÇILMIŞ, MARSELLA İÇERİYE GİRMİŞTİR.

GİDO, ONU GÖRÜNCE DEHŞETLE
İRKİLDİ.

BENDEN Hİ KORKUYOR-
SUN? KORKMA, KARININ SENİN AR-
ZULARINI NASIL UMLURLAMADIĞI-
NI SANA GÖSTERMİYE GELDİM.

GİDO, MAR-
SELLANIN
UZATTIĞI
ZARFI A-
ÇIP MEK-
TUBU OKU-
YUNCA GA-
YET HÜTE-
ESSİR OLDU.
BELLİ ETME-
MEYE ÇALIŞA-
RAK.

NEREDE BUL-
DUN BLNÜ?

TİTANYANIN MASASINDA
BULDUM. POSTAYA VERMEDEN
SANA GÖSTEREYİM DEDİM.

YA SENİN BU
MEKTUBU ÇAL-
DIĞINI TİTAN-
YAYA SÖYLER-
SEN?

İSTERSEN
SÖYLE! BEN-
DE OLANI Bİ-
TENİ HEM Tİ-
TANYAYA HEM-
DE VALLİYE AN-
LATIRIM.

VALLİYE
NE SÖYLİYECEK HİSSİN?

SANA PEK HAYRAN BOYUNA
SENİ MÜDAFAA EDİP DURUYORDA ON-
DAN. ARAMIZDA GEÇİŞ OLANLARI AN-
LATIR SAM HAYRANLIĞI KALIRMI BİL-
HEM?

ARKASI

Afife halam saraylıydı. Çok küçükken büyükbabamın delâle-tiyle saraya girmiş, orada yetmişmiş, saray tegrifatına, alıştırılmış, oldukça iyi arapça ve farsça okumuş; hattâ bazı bazı şiir yazacak hale bile gelmişti. Sonra Afife halamı, devrin sivil paşalarından biriyle baş göz etmişlerdi. O zamanlar âdetmiş; sarayda yetişen genç kızlara ev bark verilir, mükemmel çeyiz yapılırmış. Afife halama da öyle yapmışlar ve evlendiği zaman çeyizlerini ve eşyasını beş manda arabası zor taşımış...

Fakat Akif Paşa da hatırı sayılır zenginlerdenmiş. Genç gelini hemen Lâlelideki konağına götürmüş. Düğünleri, dernekleri yapılmış, sonra da bir nevi balayı geçirmek üzere Boğazdaki yalılarına taşınmışlar. Gel zaman, git zaman Akif Paşa, Paris sefirliğine tâyin edilince halam da beraber gitmiş. Oradan İspanya sefaretine geçmişler, kısa bir müddet sonra da İngiltere sefaretine yerleşmişler... Hasılı halam, böylece pek çok memleket görmüş ve pek çok dil öğrenmiş...

İyi hatırlarım. Çok uyanık bir kadındı. İngilterede veremden ölen kocasının hatırasına okadar bağlıydı, ki bir madalyona koyduğu resmi-ni daima boynunda taşırdı.

Halamın kocası ölünce, kadının gözü dünyayı görmez olmuştu. Hemen Avrupadan pılsını pırtısını toplayıp memlekete dönmüş, Lâlelideki konağı boşaltmış. Boğazdaki yahyî kiraya vermiş ve İstanbuldan hayli uzakta, Alemdağı yakınlarındaki Sultan Çiftliğinde bulunan büyük bir köşke çekilmişti. Bu halile halamın kimseyi kabul etmek istemediği, artık dünyadan elini, eteğini iyice çektiği belli oluyordu.

Halamın konağındaki emektar usaklar ve hizmetçiler, hanımlarının çekildiği bu itikâfa istemiye istemiye katlanmışlardı. Köşkün bulunduğu yer, ormanlık ve ıssızdı. En yakın köy bile bir saat mesafede bulunuyordu.

Halam bu köşke yerleşir yerleşmez kocasının boy büyüklüğündeki yağlıboya resmini, yatak odasının duvarına astırmış, eski günleri andıran birçok eski hatıraları da evin ötesine, berisine serpiştirmişti. Halamın gayet kıymetli ve oldukça da namılı mücevherleri vardı, ki bunlar da yatak odasında, karyolasının altındaki demir bir sandığa yerleştirilmişlerdi.

Bir gece, usaklar odasında hizmetçiler, açığı ve bahçıvanlar, civarda yapıldığından bahsedilen bir cinayet hakkında heyecanlı heyecanlı konuşurlarken, birdenbire halamın, rop döğambrına sarınmış, elinde bir şamdan olduğu halde odanın kapısında belliriverdiğini görürler. Halam, kısık sesle adamlarına der ki: — Çabuk ellerinize sopa, bıçak filan alın, gelin peşimden!

Ve hep birlikte hanımlarının peşine düşüp halamın yatak odasına doğrulurlar.

Meğerse halamın başından şöyle bir hâdise geçmiş:

Gece, saat on sularında yatmak için odasına gitmiş. Tabii o zamanlar elektrik filân yok. Gaz lâmbasının kokusundan hoşlanmadığı için evde yağ kandilinden ve şamdan-dan başka bir şey yakılmamış. Altı mumlu bir şamdan yakıp, tuvalet masasının başına geçiyor. Başlıyor saçlarını filân tarayıp gece tuvaletini yapmağa... Buraya kadar hep-i iyi. Fakat bir ara, böyle aynada kendisini seyrederek taramırken bir de bakıyor, ki tam sırtındaki duvarda bulunan aynaya aksetmekte olan kocasının yağlıboya resminde bir gariplik var... Sanki resim hareket ediyormuş gibi geliyor ona... Bilhas-sa resmin gözlerinin canlıymış gibi parıldadığını görünce fena halde şaşırıyor. Önce bu halin, şamdanın ışığından gelme bir şey olduğunu

CANLANAN RESİM

Yazan: O. Turgut

sanıyor. Şamdanın şöyle biraz yerini değiştiriyor. Hayır! Tablonun gözleri, canlı insan gözleriymiş gibi sa-hiden parlayıp kımıldamakta...

Ben bile olsam fena halde korkardım ama halam hayli soğukkan-lı kadıymış. Hiçbir şey olmamış, sanki tuvaletiyle meşgulmüş de bir şeyler unutmuş gibi şamdanını eli-ne alıyor ve yavaşca odadan çıkarak dosdoğru usakların odasını boyluyor...

Hâdise bu!

Usaklar ellerine ne geçirirlerse-silâh edinip hanımlarının peşine dü-şüyorlar. Aşçının elinde kocaman bir et baltası, bahçıvanların ellerin-de çapalar, kazmalar ve kürekler, usaklar da birer sopa edinmişler... Böylece sessiz sadasız yatak odası-na ulaşıyorlar. Hala hanım kapıyı açıp içeri giriyor. Ardından adamlar da oldukça mütereddit adımlar-la giriyorlar. Halam, usaklardan ikisine dönüp, kocasının duvarda a-sılı resmini göstererek diyor ki:

— İndirin şu tabloyu aşağıya!

Kadın hizmetçilerden biri bu anda dehşetli bir çığlık atıvermek-ten kendini alamıyor. Ya resmin ar-

dında Akif Paşanın ruhu saklıysa! Ya şimdi oradan takır takır bir is-kelet inip de gırtlaklarına sarılve-rirse!

Halam söylüyor:

— Ne ruhu imiş o? Ne iskele-tiymiş? Haydi oradan budalalar...

Ve iki adamına dönüp tekrarlıyor:

— Haydi, indirin resmi!

İki usak ellerindeki sopaları bı-rakıp tabloya yanaşıyorlar ve kal-dırdıkları gibi çivisinden çıkarıp çekiyorlar, ki bir de resmin ar-dında olsa beğenirsiniz?

Koskoca, kapkara suratlı bir he-rif. Resmin tam arkasına rastlayan duvardaki bir oyukta sessiz sadasız durup durmuyor mu?

Halam:

— İşte hortlak! diyor.

Oyuktaki adam, karşısında eli sopalı bir kalabalık görünce boynu-nu büküp aşağı inmekten başka ça-re bulamıyor. Yüzünü filân yıkat-tırıp karşısına aldıkları zaman hemen tanıyorlar:

Halam aynada, duvardaki resmin kımıldadığını, gözlerinin hışıl hışıl baktığını görünce fenalaşmıştı.

— Ali!

Evet Ali! Meğer bu Ali, vaktiyle halamın yanında çalışmış. Sonra-dan hizmetçi kızlardan birine takıl-dığı için halam onu kovmuş. O da öc almak için kimse tanımasın diye yüzünü işlerle karaya boyayıp köş-ke girmiş. Duvardaki tabloyu oy-natıp arkasındaki oyukta yerleşmiş. Lâkin ortalıkta ne olduğunu, hala-mın gece yataırken çıkaracağı el-masları nereye koyacağını görmeği de merak ettiği için tutmuş, acıma-dan, resmin tam gözlerine rastlayan yerleri bıçakla oymuş açmış. Gece olmasını ve ortalıktan el ayak çe-kilmesini bekliyormuş ki karyola-nın altında bulunduğu bildiği el-masları çılsın!

Halamın, tablonun kımıldadığını ve gözlerinin oynadığını görmesi hiç de hayalât değilmiş. Herif tab-lodaki deliklerden oraya buraya ba-kar durmuş.

Aliyi hemen jandarmalara teslim etmek gerekirdi ama halam öyle yapmamış. Herifi falakaya yatırıp kendi elceğiyle bir güzel sopa at-mış. Sonra da sevdiği hizmetçi kız-la evlendirip köşkte tekrar iş ver-miş...

Halam böyleydi, acayip bir ka-dındı.

Ölüm TİMARHANESİ

Yazan: Edvard Brooker

Çevirenler: İ. ve T. Karamahmut

İşte şimdi şu göya kaçık, nasıl olup kutuya bomba yerleştirmeye gelince pekâlâ akıl edebiliyor? Güler misin, ağlar mısın?..

Smit, delinin yakasına yapışmış, bahçe kapısına doğru sürüklerken karşısına dev gibi bir adam çıkmıştı. Hafiyé bir de baktı, ki bu Profesör Korney, yani Cakson değil mi? Bir şeyler söyleyecekti ama vakit kalmadan öteki çıkıştı:

— Nereye götürüyorsunuz bu adamı?

— Size ne?..

— Bana ne mi? Bırakın onu di-

Polisler darma dağınık bir halde gösterdiği istikamete koşuyorlar-ken, o da başhekimin odasına yürümüş, lâkin doktor Pakman onu görürnce çıkmıştı savaştı. Muavin:

— Sizinle mühim bazı şeyler görüşmem gerekiyor!

Diye başhekimini durdurarak odaya soktukten sonra kendisine kısaca deli Neron'un ölüsünü, çamaşırlar arasında nasıl bulduğunu anlatınca Pakman, bitkin bir halde iskemleye çöktüverdi:

— Aman Yarabbi! Nedir bu ba-

ney dediğiniz o muteber zat ile hastanenize deli olarak girdikten sonra damdan kaçan Cakson, aynı adamdır. Bilmem bunlara ne buyursunuz?

Ve bu sözlerden sonra asık bir suratla başhekimin odasından çıktı.

Muavin Smit'in bundan sonraki ilk işi, aşağı inip Neron'un ölüsünü muayene etmek oldu. Ölüm sebebi, iri çaplı bir tabanca kurşununun kalbi bir tarafından delip öbür tarafa geçmesiydi. Demek ki Neron

"Demek yakahyamadınız.. Çekil git karşımdan Allah aşkına, şimdi beni fena fena söyletme!"

yorum yoksa fena olur!

— Yok okadar ileri değil bayım! Ben burada bugüne bugün kanununu temsil ediyorum. Hem zaten sırası gelmişken sizinle görüşecek bir hesabımız da yok değil!

— Benimle hesap mı görecektir? Hele şimdi şu adamı bırakın da..

Smit, herifin kabarmış başladığını görünce tabancasını çekmeğe davranmış, fakat Profesör Korney, elindeki bastonla koluna vurunca duralamıştı. Bağırıp çağırma, düdük çalıp adamlarını toplamağa çağırılan hafiyé, engel oluncuya kadar iriyarı profesörle deli uzaklaşmışlar ve polisler geldiği vakit büsbütün gözden kaybolmuşlardı.

VIII

Polis memurları koşup geldikleri zaman, muavinin yanında kimse göremiyerek bu ansız çağırılığa hayret ettiler. Smit ise, telâşın son haddinde bar bar bağırıyordu:

— Kusun! Gidin! Yakalayın!

Polislerden biri, gazabı üstüne çekmeği göze alarak:

— Kimi yakalıyacağız şef?

Diye soracak olunca muavin, gök gibi gürlledi:

— Elinin körü.. iki adamı işte.. birisi iriyarı, silindir gapkalı, adı da Profesör Korney veya Cakson.. Ötekisi de deli Danton diyorlar. Haydi durmayın! Nah şu tarafa gittiler. İcabederse tabancalarını kullanın! Ölü veya diri o herifleri tutarım!

şimiza gelen?

O zaman Smit:

— Başınıza ne geldiğini, ne gittiğini pek bilmem ama, kurşunların bu odadan atıldığını biliyorum! dedi. Sonra ilâve etti:

— Siz, hiç, bomba patladığı sırada Profesör Korney'i bu odada yalnız bıraktınız mı?

— Evet!.. İnfilâk gürültüsünü duyunca dışarı fırladım ve bir, iki dakika doktor Rusel ile görüştüm. O müddet zarfında profesör odada yalnız kaldı. Fakat bir meslekdaşdan, bhusus profesör gibi muteber bir doktordan şüphe etmeniz, cidden teessüfe lâyıktır bay muavin!

Smit'in cevabı pek aksiydi:

— Bana kalırsa, hastanenizde bombalar patlaması ve adamlar ölmesi, daha ziyade teessüfe lâyıktır doktor... Kurşunların bu odadan atıldığına katiben eminim.. Sonra size şu ufaklık hakikatı de belirtmek isterim, ki Profesör Kor-

şamayırlar arasında saklandığı sırada ölü değilmiş. Sonradan, başhekimin odasından atılan kurşunlarla ölmüş...

Ölünün üstünde başkaca işe yarar bir şey göremedi ve tam oradan çıkarken gardiyanlardan birinin seslenmesi üzerine durdu. Gardiyan:

— Ölünün elinde bir şey var. Sımsıkı tutmuş.. diyordu.

Birlikte Neron'un ölüsünün elini açıp ufak bir karton parçasından ibaret olan şeyi zorlukla koparıp aldılar. Hafiyé kartonun üstüne bakınca şu yazıları gördü:

Ferguson - London

Acele beş sifon - 23

...

Beş sifon? Ne demek oluyordu? Yani bir ip ucu muydu bu da? Polislikte böyle garip şeyler olmaz degildi. Hiç ummadığın taş, baş ya-

rardı. Ama şimdiki halde beş sifondan bir mâna çıkaramıyordu.

Canı sıkıldı, dalgın ve efkârlı avluda yürürken ayağı bir şeye takılınca durup baktı. Yerde bir fişek kovarı buldu. Bu kovarı, İngiltrede pek nadir rastlanan iri silâhlardan birine ait bir fişegin kovarıydı. Smit bu kovarı alıp cebine attığı sırada polisler arasından, kendisine yardımcı âmir olarak seçtiği Kitley de çıkagelmisti. Smit sordu:

— Ne haber? Herifleri yakaladınız mı?

— Maalesef hayır üstadım!.. İki gruba ayrıldıkça da..

— Canım uzatma.. Netice ne oldu netice?

— Efendim izahat vermeden..

— Veremez ol be mübarek.. Anlaşılan kaçırdınız herifleri.. değil mi?.. Götürsün Allahın seversen fena lâf edeceğim şimdi.

Son derece sinirli bir halde cebinden, tekrar ufak karton parçasını çıkarıp baktı.

Bu kartondaki yazıdan anladığı bir tek şey vardı, ki o da Londrada Ferguson adlı birisinin veya bir müessesenin bulunduğuydı!

Smit ensesini kaşıyarak:

— Hay sifonu patlasın!.. Acele beş sifon ne demekmiş? diye söylendi.

Haşmetli Neron hazretleri içilecek tatsız bir gazoz olan soda tedarik etmek istiyorduydu civarda soda satan dükkân mı yoktu. Londradan getirtmek de ne oluyordu?

Birdenbire durdu. Aklına bir şey gelmişti: «Sakın kâğıttaki 23 rakamı günü göstermesin?.. Ayın yirmi üçünü!.. Öyle ya, bugün yirmi üçünde sifonların yollanmasını istiyor. Güzel, mükemmel!.. Aferin sana Smit!.. Kafanı işlettiğin zaman hiç de yabana atılır bir hafiyé değilsin!..» Bu kadar acele bir siparişin muhakkak telgrafla verilmesi gerekeceğini düşünen muavin Smit, kendinden memnun, süratle telgrafhaneye doğru yol almaya başladı. Oraya varınca hemen kendisinin polis olduğunu anlatarak kâğıdı gösterdi ve telgraf memuru, bu telgrafın o gün saat onda bir çocuk tarafından getirilmiş olduğunu bildirdi.

Smit heyecanla sordu:

— Çocuk mu dediniz? Nasıl bir çocuk?

— On altı, on yedi yaşlarında, sarışın cıva gibi bir gençti. Galiba yanında süt güğümleri de vardı..

— Yok canım? Bak şu işe.. Vay rezil vay!

Memur, bu sözleri kendine sanarak:

— Rica ederim Mister... diyecek oldu.

— Yok azızım... Sözlerim size değil..

Hafiyé dışarı fırladı.

— Demek iki yüzü siyaset ha?.. Bana karşı sureti haktan görünüp arkamdan bir sürü bulanık işler görülyormuş demek ki!

Muavin Smit, adamakıllı kızmıştı. Çünkü telgraf memurunun tarif ettiği çocuk, Erik'ti.

IX

Polis hafiyesi ilk iş olarak sütçü gırağını aramayı ele aldı. Bir yandan da hastaneye beş sifon sokulurken, bu işi görece adamın yakalanması için binalar çevresindeki abluka daraltıldı ve memur miktarı artırıldı. O hale geldi, ki hastaneye Smit'in haberi olmadan ne kimse girebilir, ne de çıkabilirdi?

Fakat Ekhampton'da on kadar sütçü dükkânı dolastığı ve her yere sorduğu halde kimse Erik'i tanııyordu. Okadar, ki Smit de Erik'in bu kasabadan olmadığı kanaati iyice köklemeğe başlamıştı. (Arkası var)

BİNBİR ROMAN

Her hafta çarşamba günleri çıkar hikâye ve roman mecmuası

ADRES: TÜRKİYE YAYINEVİ, Ankara cad. 36 - İstanbul

ABONE: Yıllığı (50 sayı) 12 lira - 6 aylığı (25 sayı) 6 lira

SAHİBİ ve yazı işlerini fiilen idare eden: TAHSİN DEMİRAY

Basıldığı yer: TÜRKİYE BASIMEYİ

Biri dedi ki:
— Şu kuyumcular da olmıyadı, muharrirlere nereden mevzu çıkacaktı bilmem?

Kuyumcu Erland atıldı:
— Yok kuyumculara dokunmayın! Bizim meslek hep rahatça para kazanmaktan ibarettir mi sanıyorsunuz? Bizimki kadar dertlisi zor bulunur...

— Aman! Dert de ne dert?
— Bak anlatayım da...

Diye söze başladı ve anlattı:
— Ben o zamanlar henüz yeni evlenmiştim. Kayınbabam, bugün idare ettiğim kuyumcu dükkânının sahibiydi... Yani ya hem aşk izdivacı yapmıştım, hem de pek iyi bir fırsat izdivacı... Doğrusu kayınpeder de bizi sevmiyor değildi ve lâkin iş hususunda bana hiç itimadı yoktu. Sık sık: «Henüz hem tecrüben noksan, hem de adam tanımasını bilmiyorsunuz!» derdi. Bir gün, onu da söyliyemez oldu ya...

Neyse uzatmıyayım. Bir öğle üstü dükkânda otururken, içeriye genç ve güzel bir bayan girip, oldukça kıymetli bir elmas yüzük almak istediğini söyledi. Kayınbabam, çelik kasadan birtakım yüzükler çıkardı. Bayan, birini taktı, birini bıraktı, tekrar birini taktı. Fakat pek memnun kalmış görünmedi. Kayınbabam:

— Arzu ederseniz, daha güzel mallarımız var! dedi.

Kasadan üstü siyah kadife kaplı bir tepsi çekerek izah etti:

— Fakat bunlar henüz elmas halindedir. Yüzüklere takılmış değildir. Ama siz birini beğenirseniz, segeceğiniz bir yüzüğe takabiliriz.

Tepsinin üstüne bir göz attım. En temizlerinden ve üç kiratlıktan yedi kiratlığa kadar on altı taş vardı. Kadın bu taşlara baba dursun, tam bu esnada kapı tekrar açıldı içeriye tek gözlüklü, kibar tavırlı bir bay girdi.

— Sizde söyle on dört yaşında bir kıza yaraşacak küpe var mı? pek pahalı bir şey olmasına lüzum yok... Zarifçe olsun yeter!

O bunları söylerken kapı yine açılmış bu sefer de silindirik şapkalı, siyah sakallı bir adam girmişti. Ben küpe isteyen zatle meşgul olurken kayınbabam, siyah sakallı adama oturacak bir yer gösterdi. Fakat yeni gelen müşterilerin ikisi de kadına göstermekte olduğum elmasları görerek alâka ile tezgâhın başına yanaştılar.

Bu sırada birdenbire kafamda bir istifhamdır sıvrıldı. Neydi bu sakallı adam, bu tek gözlüklü zat, sonra bu kadın? Neydi bu iş? Ben bu hâdiseyi bir kere daha bir yerde yaşamıştım. Bir kere daha başımdan geçmişti bu iş benim... Ama nerede? Öyle ya, Amsterdam'da kuyumcu çıraklığı yaptığım sıradaydı...

Böyle düşünüp dururken birden dükkânın arkasındaki odada bulunan telefon çalmaz mı?

Kayınbabam, telefona koşmamı işaret etti. Gidip ahizeyi aldım. Tanımadığım bir ses, muhakkak bizim kayın pederle konuşmak istiyordu. Geliş söyledim. Bu sefer

Nakleden: A. B. Cangil

müşterilerin yanında ben kaldım. Kayınbabam telefona koştı. İçeriden sesi geliyordu.

— Nedir. Ne istiyorsunuz? Anlıyamıyorum, ne olmuş bizim evde?

Tek gözlüklü adam birdenbire bana elmasları göstererek:

— Bu taşlardan birini de ben almak isterim! dedi.

Ve sol elini yeleğinin cebine takarak bayanın baktığı taşlara iyice yaklaştı.

İçeriden tekrar kayınbabamın sesini duydum:

— Yanlış bayım yanlış! Aradığınız yer burası değil.

Ve hiddetle ahizeyi yerine takarak geri döndü. O döndüğü sırada siyah sakallı adam da bizi selâmlamak istiyormuş gibi acele bir el işareti yapıp dükkândan dışarıya çıkıvermişti. Kayınbabam ardından seğırtti ama ben daha çabuk davranıp kendisini kapıda önledim ve acele kapının anahtarını gevirerek kilitledim.

Kayınbabam:

— Delirdin mi?

Diye bağırarak oldu fakat:

— Hiddetlenme! dedim. O giden siyah sakallı adam hiçbir şey aşırmadı. Onun öyle kaçır gibi yapışı bizi kandırmak içindir. Asıl iş şimdi şu bayanla şu tek gözlüklüde.

Ve hemen geri dönüp tepsideki taşları saydıktan sonra tek gözlüklü adama:

— Yeleğinizin cebine koyduğunuz taşı çıkarın! dedim.

Adamın yüzü kireç gibi kesilmişti. Yüzüme doğru bağırıyor, namus ve hâya gibi lâflar ediyordu. Kayınbabama:

— Çabuk polise telefon et! dedim.

O zaman tek gözlüklü adam atıldı:

— Canım bu ne biçim iştir? Hakikaten yeleğimin cebinde bir elmas vardı ama vallahi sizden almış değilim.

Gayet kendime güvenir bir halin vardı. Helbette olurdu. Ben bu sakal hikâyesini ezbere biliyordum.

— Orasını bana yutturamazsınız. Bu dalavere Amsterdamda söker ama burada sökmeyiz! dedim.

Ve kayınbabamı bir kenara çekip telefona doğru yürüyecek oldum. Fakat tek gözlüklü adam, yalvarır bir eda ile yolumu kesti. Makul olmamı, bu yaptığım işin doğru olmadığını ve daha birtakım şeyler söyledi. Ama ben ultimatom'u dayamıştım:

— Ya yeleğin cebindeki taşı çıkarıp verirsiniz, yahut da karışmam. Sizi de, şu suç ortağınız bayanı da polise veririm alimallah! Zaten bu sakal hikâyesini Amsterdamda yaptığınız zaman ben de o dükkânda çalışıyordum.

Tek gözlüklü adam elini yeleğinin cebine atıp bir elmas çıkarak uzattı. Ben kapıyı açıp hem kadını, hem de onu salıverirken herif, hiddetinden çocuk gibi ağlıyordu.

Mesele şuydu. Siyah sakallı adam öyle birdenbire ve kaçarmışçasına çıkacak, biz de şüphelenip pe-

SİNEMA

Tyrone Power

Hollywood'un en yakışıklı jönpromiyelerinden olan Tyrone Power 5 Mayıs 1914'te Amerika'nın Cincinnati kasabasında dünyaya geldi. Babası İrlanda soyundan geliyordu. Annesi Helen Emma Beaume Patia ise Amerika'da doğup büyüdü.

Tyrone Power çocukluğunda çok cıvız ve hastaydı. Onun için ailesi önce New York'a, sonra da Kaliforniya'ya gitti. Yedi yaşındayken gene Cincinnati'ye döndüler. Tyrone, 17 yaşına kadar orda kaldı ve orta mektepteyken aktör olmağa karar verdi. Babasının isminden istifade ederek Hollywood'a girdi. Az zaman sonra Hollywood'da barınmayacağını anlıyarak Broadway'e gitti. Orada parladıktan sonra Hollywood'a döndü.

Filmleri

Bu ikinci gidiş Tyrone'nin hakikî gidişi oldu. Delikanlı o zaman 20 yaşındaydı. İlk olarak Simon Simone'u Amerika'ya tanıtan "Girls Dormitory - Kızlar Mektebi" filminde iki dakikalık bir rol aldı. Evet, sadece 2 dakika. Fakat bu kâfi geldi. Seyirciler bu parlak tebessümlü, kalın kaşlı, siyah gözlü genci okadar beğendiler ki, stüdyoyu bir mektup sağanağına tuttular. En nihayet stüdyo seyircilerin sözüne uyarak onu Mad Carroll ile birlikte "The Lloyds of London" filminde yıldız olarak oynattı. Bundan sonra gitgide yükselerek Amerika'nın birinci sınıf romantik aktörleri arasına girdi. Son zamanlarda Gene Tierney ile "The Razor's Edge - Seytanın Kurbanları" ve Cesar Romero, Jean Peters'la "Captain From Castile - Alevli Geceler" filmini çevirdi. Şimdi "The Prince of Foxes - Tilkilerin Kralı" filmini çeviriyor.

Aşkları

Tyrone parlamaya başladığı günlerde meşhur patinaj yıldızı Sonja Henie ile gezip tozdu. Aralarında alâka, önceleri stüdyo tarafından, reklam olsun diye uydurulmuş bir aşktı. Fakat sonradan hakikileşti ve devam etti. Sonradan Janet Gaynor'a, ondan sonra da Fransız dilberi Annabella'ya âşık oldu. Annabella ile evlendi. Birçok seneler mes'ut yaşadılar, fakat sonunda anlaşamıyarak ayrıldılar. Daha karısından boşanmazdan evvel Lana Turner ile ateşli bir aşk macerası yaşadı. Herkes evleneceklerini sanıyordu. Fakat olmadı. Şimdi kızıl saçlı güzel yıldız namzedi Linda Christian'la geziyor.

şinden seğırtcektik. O zaman kadınıla tek gözlüklü herif de marifetlerini yapacaklardı.

Kayınbabam pek memnundu. Bir yandan hırsızdan aldığım taşı okşıyor, öte yandan da:

— Aferin sana! diyordu. Eğer şu soğukkanlılığın olmıyaydı şimdi birkaç bin lira zarardaydık.

Cevabım şu oldu:

— Halbuki şimdi birkaç bin lira kârdayız!

Kayınbabam, şaşkın yüzüme baktı:

— Nasıl kârdayız?

— Öyle ya... Ben bu çeteyi Ams-

terdamdan tanırım. Orada ustamı soymuşlardı. Tek gözlüklü adamın cebinde sahiden bir elmas vardı. Onu gösterecekti de benzerini istiyecaktı güya... Ben bunu bildiğim için daha evvel davranıp heriften o taşı aldım.

— Eh bizim eksik olan taş...

— Bizim taşlardan eksik olan yoktu ki, bak işte... On altı tane çıkarmıştık, yine on altı tane!

Kayınbabamın ne hale geldiğini tasavvur edersiniz.

— Ben senin gibisini görmedim. Korktum senden vallahi! dedi.

Ve o günden beri dükkânın idaresini bana bıraktı.

Bir akşam Doğu Cava genel valisinin evinde toplanmıştık. Söz, dönüp dolanmış, memleketin iç taraflarındaki hırsızlık salgınına intikal etmişti. Bir sürü hırsız türemişti ve geceleri çırılçıplak vücutlarını tepeden turnağa yağlayarak ellerine bir bıçak alıp soygunculuğa çıkıyorlardı. Bu işte öyle ustaydılar ki en umulmadık yerlere tırmanıp giriyorlardı ve yağlı vücutlarından tutup yakalamaya da imkân olmuyordu. Bunların çoğu, evlenme çağındaki gençlerdi. Hırsızlıkla bir iki şey tedarik edip de güya evlenmeğe hazırlanacaklardı.

Afyon inhisarı başmufettişi Van de Kastel, bu mubahasemizi susarak dinledikten sonra viski bardağını doldururken söze başlayarak anlatmaya koyuldu:

— Bir defasında, tam yağmur mevsiminde, ada içlerinde bir tefiş seyahati yapmak zorunda kalmıştım. Yağmur mevsiminde seyahatin ne demek olduğunu bilirsiniz. Fakat mesele mühimdi ve tehire imkân yoktu, emektar otomobilime

Yılanın bir ok gibi yerinden fırlayıp adamın yanağına saldırarak ısırması, saniye bile sürmemiştir.

GECE Misafiri

Nakleden: I. Şerif

benziyordu.

Birden uyandım ve kerevetten aşağıya atlamak ister gibi bir hareket yapacak oldum. Ve lâkin aynı anda, dehşet içinde gerisin geriye gitmem bir oldu. Odada yanan petrol lambasının ışığında gördüğüm şey korkunçtu. Göğsümün üstüne

teskin etmek için yapılacak tek şey, kımıldanmadan öylece durmak ve hayvanın sükûnet bulmasını beklemekten ibaretti. Nitekim, ben taş kesilmiş gibi hareketsiz kalınca, Kobra yılanı da yavaş yavaş rahatlar gibi oldu. Dilinin titremesi ve gözlerinin parıltısı kesildi. Hattâ, kaldırdığı kafasını tekrar yerine indirdi. Yine çöreklenmiş ve yattı.

Sırtımdan soğuk terler boşanıyordu. En ufak bir hareket bile yapamıyordum. Hızlıca nefes almak da mümkün değildi ki imdat çağırayım da yakayı kurtarmak mümkün olsun. Göğsümü hafifçe indirip kaldırırsam veya vücudum birazcık kımıldıyacak olsa, yılanın ok gibi fırlayıp beni ısıracağı muhakkaktı. Kobranın ısırması ise muhakkak ölüm demekti. Bu hayvanın zehirine karşı hiçbir çare olmadığını pek iyi biliyordum.

Bu hesapça yapabileceğim tek şey, sabahı beklemektir. Yılanlar, ışıktan pek hoşlanmazlar. Fecrin ilk ışıklarıyla beraber koynumdan çıkacak, kendine bir yer arıyacaktı her halde...

Ama sabaha kadar nasıl bekliyeceksin? Hayvan iri, bütün ağırlığıyla göğsüme çökmüş, nefes almama fırsat vermiyor... Üstelik ağır bir yılan kokusu da burnumu tıkıyordu...

Bana yıl kadar gelen bir saat, böylece geçti. Bu saatin sonunda, birdenbire ve sessizce oda kapımın açıldığını duyar gibi oldum. İçeriye birisi süzülüyordu ve hiç etrafına bakınmaya lüzum görmeden bavullarını karıştırmaya başlamıştı. Sonra ayağa kalkarak yatağıma yanaştı. Bu adamın çırılçıplak vücudu, pa-

ril parıl parlıyordu. Tek silâhı olan bıçağını da dişlerinin arasına almıştı. Bu adamın, biraz önce bahsini ettiğimiz hırsızlardan biri olduğunu hemen anlamıştım. Hırsızın, yatağına yanaşmasının sebebi nedir, diye düşünürken baktım ki gözlerini, üstümü örten bembeyaz yatak örtüsüne dikmiş... Her halde bu beyaz örtüyü de çalıp götürmek istiyor olacaktı. Nitekim, yatağıma iyice yaklaştıktan sonra örtüyü ucundan tutup çekmek istediği zaman elini, bilmeden yılanın dokundurdu. Zehirli yılanın şimşek hızıyla dikiliverdiği ni ve hırsızın yanağına saldırıp bütün şiddetiyle ısırıldığını gördüm. Adam da az çevik değildi! Bıçağını eline almasıyla yılanın kafasını bir vuruşta koparması bir oldu. Sonra hayvanın başını eline alıp baktı ve kendisini ısırarak yılanın Kobra olduğunu anlayınca duraldı. Zehirlendiğini ve katilen ölüme mahkûm olduğunu aklı kesmişti. Olduğum yerde taş kesilmiştim ve hırsızın ne yapacağını merak ediyordum. Bir de baktım ki adam, mütevekkil bir tavırla yere bağdaş kurup oturuyor... Zahir, artık birkaç dakikalık ömrü kaldığını düşünmüş ve bu vaziyette en münaşip şeyin, ölümü beklemek olduğunu aklı kesmişti.

Ne kadar şaşırılmış, ne derecede kendimi toparlayamaz hale gelmiş olduğumu tahmin etmek, hiç de güç olmasa gerektir... Birkaç dakika, yatağımda put gibi kalakaldım.

Nihayet yerimden kalkabildiğim ve yavaş yavaş kendine doğru yürüdüğüm vakit hırsızın kılı bile kımıldamadı.

Dudaklarının kenarında köpükler belirmiş, bütün vücudu ihtilâçlarla titremeğe başlamıştı. Seslenip birkaç kişiyi çağırdım. Fakat artık hırsıza yardım etmemize imkân kalmamıştı. Adam, müthiş bir surette kıvranıp kendini yerden yere atarak öldü, gitti.

Davetsiz gece misafirim, yine davetsiz bir misafir olan hırsıza verdiği cezayı hâlâ unutamam.

binip yola koyulmaktan başka çare bulamadım. Bu eski araba ile hokuz yollar üstündeki uzun yolculuk beni okadar sarstı ki eski sıtmanı tekrar meydana çıkıverdi. Yolculuğun üçüncü günü, bir gece olsun rahat döşek yüzü görmezsem bütünü yerimden kalkamaz hale geleceğimi anladım ve yol üstündeki misafirhanelerden birinin önünde otomobilimi durdurarak gecelemeye karar verdim. Misafirhanede bana kireçle badana edilmiş ve bütün mobilyası harap iki iskemle ile kırık bir masadan ve karyola makamında kullanılan bir kerevetten ibaret bir oda verdiler. Bu odanın yanında da banyo dairesi vardı. Yani içerisinde su dolu dört, beş testi bulunan daraçık bir oda... Bu odanın duvarlarından biriyle döşemesi arasında bir delik vardı ki sular oradan akıp gidecekti.

Otomobilin sarıntısından öyle yorulmuş bir haldeydim ki serince bir geyle içtikten sonra yatmamla uyuyakalmam bir oldu. Böylece ne kadar zaman uyudum bilemiyorum. Uykum esnasında korkunç rüyalar görüyordum. Sanki göğsümün üstünde buz gibi soğuk ve ağır bir şey duruyor, beni boğup öldüreceği

çöreklenmiş koca bir yılan farketmiştim. Yılan başını çevirip hissimla parıldayan gözlerini bana dikmiş «Sıss!» diye hirtakım sesler çıkarak çatallı dilini hırslı hırslı benden yana oynatıyordu.

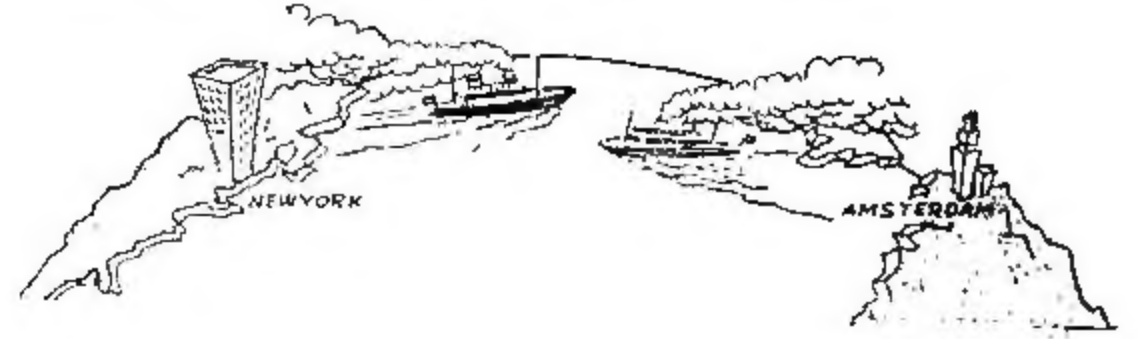
Başıma geleni hemen kavramıştım:

Hayvan, her halde banyo odasının zeminindeki delikten geçmiş ve bu oda ile yattığım yer arasındaki kapı aralık olduğundan, oradan süzülerek odama girmişti. Çöreklenerek sıcak bir yer arıyor olacaktı ki yatağıma gelmiş ve çıkıp göğsümün üstüne yerleşmişti.

Ben uykudan birdenbire uyanıp kımıldayınca, göğsümün üstünde rahat rahat yatmakta olan hayvan da rahatsız olmuştu. Gözlerinin parıldayışından ve dilinin gittikçe hızlanarak titremesinden, yılanın hiddetinin de gittikçe arttığını anlıyordum. Bu sırada başının ortasından iki yanına doğru sarkan birer şişkinlik görünce koynuma giren yılanın hangi cins yılanlardan olduğunu da hemen kavramıştım. Bu, yılanların en müthiş zehirli Kobraydı.

Ne hale geldiğimi tasavvur, güç olmasa gerektir. Yılanın hiddetini

KESKİN ZEKÂ

Keskin zekâ insanlara yalnız mintarafillâh gelmez. Herkes, kendi zekâsını bileye bileye kıldan ince, kılıçtan keskin yapabilir. Onun için, bütün burada verdiğimiz meseleleri, böyle birer biley taşı farzetme-lisiniz.

Alın size bir zekâ biley taşı daha:

Bir Holanda teknesi olan "Estepetâ" transatlantiği, Amsterdam'dan New York'a kadar olan 3000 millik mesafeyi geçip tekrar geri dönecek. Geminin saatteki hızı 10 mildir. Başka bir Holanda gemisi olan "Katakulli" transatlantiği de gidışta makinesi bozuk olduğu için Estepetâ'nın yarısı kadar hızla gidiyor. Buna mukabil, dönüşte Estepetâ'nın iki misli hızla dönüyor. Şimdi bu iki gemiden hangisi daha çabuk dönecektir. Söyleyin bakalım!

★ ★ ★

Numara eri Durmuş, batarya komutanına: "Teğmenim, dedi, top-la atılan mermi de, Hasan onbaşının kaldırıp denize salladığı mermi de aynı anda su yüzüne değerler. Çünkü arzın cazibesi, ikisini de aynı kuvvetle aşağıya çeker. Gerçi iki mermi arasında ufak bir fark bulunur ama bu fark okadar küçüktür, ki hesap etmeğe bile değmez."

Yavuz GAZETECİ

Yavuzun
bindiği
kaçakçı gemi
sinin tayfala-
rı isyan et-
mişti

9

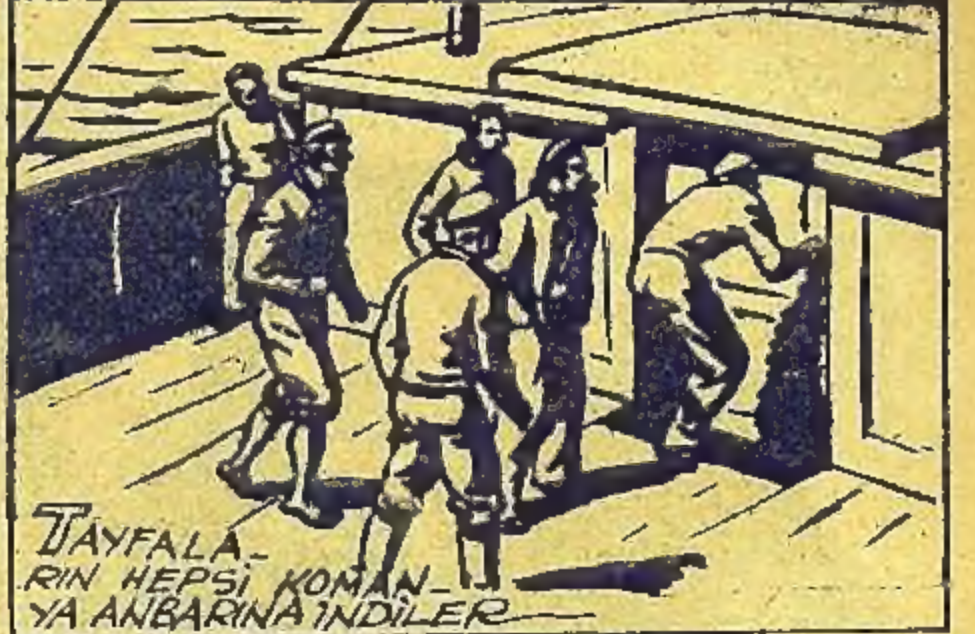
İLKÖNCE BİR KADEH-
ÇİK ATA-
LIM
BAKA-
LIM

HAYVANLIĞIN LÜZUMU YOK..
HAYDİ İŞ BAŞINA..

BİR KA-
DEHÇİK..
CESARET
KUVVET VERİR

TAYFALA-
RIN HEPSİ KOMAN-
YA ANBARINA İNDİLER

YASAK!

BAS.. SENİN
YASAĞIN SÖK-
MÜYÖR
ARTIK..

HAYDİ DEFOL GİT
ŞURADAN..

KORSANLAR BİR FİCİ AÇTI-
LAR İÇMEĞE BAŞLADILAR.

SESLERİ
KESİLDİ.

ACABA
NE YAPIYOR-
LAR?

BİR ÇIKIŞ
YAPSAK..

DUR....
BORA
ÇIKA-
CAK..

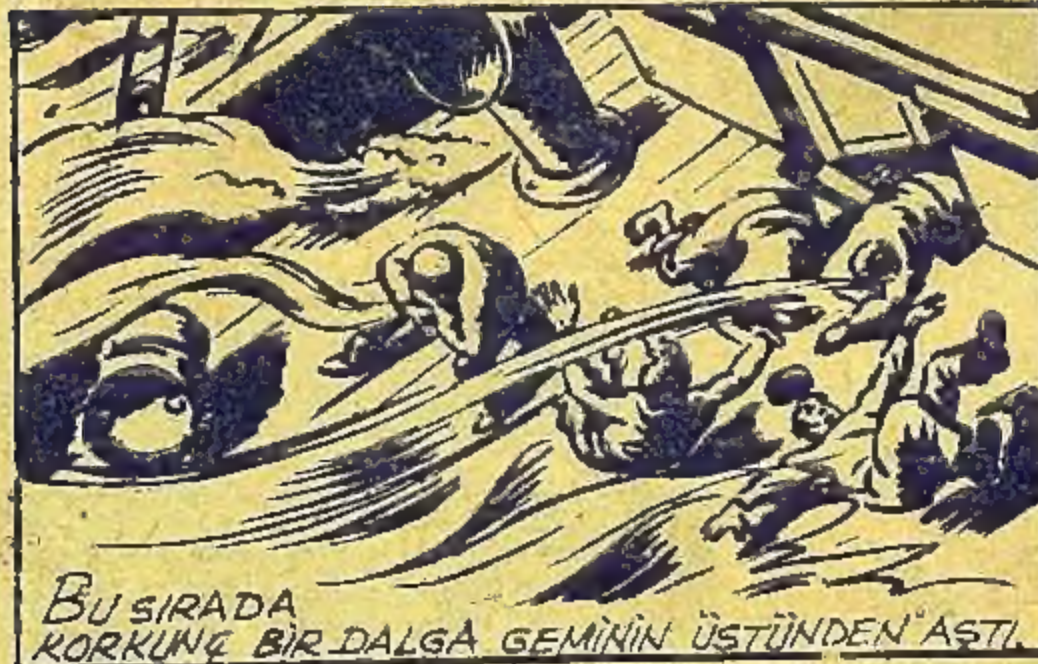

HAYDİ KÇİ FASLINI
BİTİRELİM DE Gİ-
DİP KAPILA-
RI KIRALIM.

BORA BAŞLADI
DEVAM EDER-
SE KÖTÜ..

GABUK O-
LALIM.

BU SİRADA
KORKUNÇ BİR DALGA GEMİNİN ÜSTÜNDEN AŞTI.

GEMİ DALGALARDA ÇALKANIYORDU.

BİRŞEY DEĞİL.. BU SERSEM-
LER GEMİYİ BĀTIRACAK-
LAR

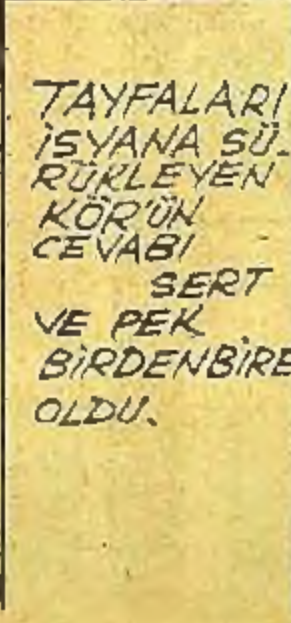

HEY KÖR.. BATIYOR! KORKAK! SEN
MUYUZ NE? DÜMENCİSİN..

YERİNE
KÖŞ..

ARTIK BEN ÇALIŞMIYORUM. ZENGİN
OLMIYACAK MIYIZ? SEN GİT TE
GÖRELİM..

TAYFALARI
İSYANA SÜ-
RÜLEYEN
KÖRÜN
CEVABI
SERT
VE PEK
BİRDENBİRE
OLDU.

ARKASI VAD.

BRIK BRADFORD

ESRARENGİZ KUKLA

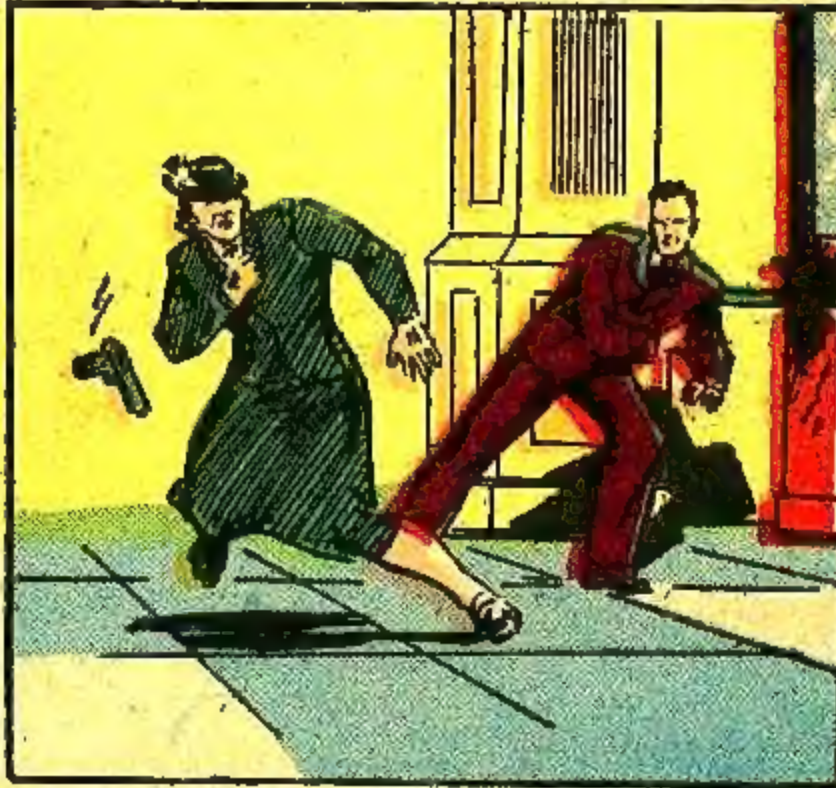
KADIN KILIĞINA GİRMİŞ OLAN ÇETE ADAMLARINDAN BİRİ BRIKİN ARKADAŞINI YERE SERDİĞİNİ GÖRÜNCE ATEŞE BAŞ-

LADI BRIK TAM VAKTİNDE SİN- MİŞTİ. YERE SERDİĞİ HAYDUDUN TABANCASINI ALMASIYLA...

ATEŞE BAŞLAMASI BİR OLDU.

FAKAT BUESNADA ONUN YERE SER- DİĞİ HAYDUTTA KALKMIŞTI.

YERDEKİ HAYDUTLARDAN BİRİNİN TABAN- CASIYLA BİR BEKÇİ BRIKE ATILMIYA HA- ZIRLANAN ADAMA ATEŞ ETTİ.

KADIN KIYAFETİNE GİRMİŞ OLAN ÜÇÜNCÜ HAYDUT, DELİ GİBİ DÖRT TARAF KURŞUN YAĞDIRARAK KAPİYA DOĞRU FIRLANIŞTI.

ARKADAŞ- LARINDAN BİRİ KENDİSİ- NİN DE ELE GEÇECEĞİNİ ANLAMIS- TI. BİR KÖŞEYE SİNİP ATEŞE DEVAH ETTİ.

MÜZE DEDİKLERİ YER BURASINI MI İMİŞ? EVET! BU SIRADA MÜZE- NİN KAPISINDA...

ARKASI VAR

YILAN

KADIN

VALLİNİN SÖZLERİ ÜZERİNE GİDO GENÇ KIZA SÜPHELİ BAKIŞLARLA BAKTI. TİTANYA DA MÜTEESİR OLMUŞTU.

9 HAKLISIN VALLİ! BİRMÜDDET KENDİNİ GİDOYA VAKFETMEN LAZIM. FAKAT BU DAHA SONRA OLUR. TAM MÜCADELEM DE MUVAFFAK OLMUŞKEN MESLEĞİMİ NASIL BIRAKIRIM?

AMA EVLENİRKEN BUNLARI DÜŞÜNMEYİDİN!

GECE VALLİ TİTANYANIN ODASINA GİTTİ VE ABLA İLE KARDEŞ KONUŞTULAR. VALLİ ABLASINI BOYUNA FİLM ARTİSTLİĞİNDEN ÇAYDIRMIYA ÇALIŞIYORDU.

BENİM ONUN GİBİ BİR KOÇAM OLAYDI, ONDAN HIÇ AYRILMAZDIM.

NERAK ETME, ELİNDEN GİTMEZ. BENİ ÇOK SEVER FİLM ŞİRKETİNE, FİLMİN ÇEVİRİLMESİ İSİNİ İKİ AY GERİ BIRAKMALARINI YAZDIM. İKİ AYA KADAR GİDODA KUZU GİBİ OLACAKTIR.

YAPMA TİTANYA SONRA BUNU DUYARSA SENİ HIÇ AFFETMEZ!

AHAN KIZIM! BENİM KOÇAM SENİN PEK BAŞINI DÖNDÜRMÜŞE BENZİYOR. İSTERSEN ŞİMDİ GİT ONUN YANINA KİTAP OKUYOR, BEN KISKANMAN NERAK ETME!

VALLİ ABLASININ BU SÖZLERİNDEN YARALANARAK KENDİNİ DIŞARI ATTI. FAKAT DEHŞET İÇİNDE DURDU. ZİRA MARSELLA KAPIDA, ONLARI DİNLEMİŞTİ.

NE YAPIYORSUN BURADA?

ABLANA GİDELEKTİNDİ...

HANI SENDE LÜKS MEKTUP KAGITLARI VAR. ONLARDAN BANA VER SENE!

NE O MARSELLA?

MARSELLA KAGITLAR ORADA İSTEDİĞİNİ AL!

TİTANYA UYUMAK İÇİN BAŞINI ÇEVİRDİĞİ SİRADA MARSELLA ABLASININ FİLM ŞİRKETİNE YAZDIĞI MEKTUBU ARAR.

O GÜNÜ TAKIP EDEN GÜNLERDE KRİSSİ İLE FRED TAMAMIYLA MES'UT GİBİ İDİLER. RUHLARINDA Kİ HERTÜRLÜ ÜZÜNTÜ SİLİNMİŞ GİBİ İDİ. FRED KENDİNİ BİR HAYLI ÜZEN SERİ İŞİNİ UNUTMAGA GAYRET EDİYORDU. TATİL MÜDDETİ DE SONA ERMİŞTİR. ARTIK NEYORKA DÖNÜP ÇALIŞMAK LÂZIMDIR.

ÖYLE AMA BUNDAN SONRA BİZİM HAKİKİ VE ÇERKİCİ HAYATIMIZ BAŞLIYACAK.

İSTE GÜZEL RÜYA SONA ERDİ.

9/8

HAKİKİ HAYATIMIZDAN BAHSE-DİNCE AKLIMA GELDİ. O SEY-TAN KARDESİNİ HAKİKATEN YANIMIZAMI ALACAGIZ?

FRED RICA EDERİM BOYLE SÖYLEME. ŞİMDİ ANNEMLE BERABER. SEN NE ZAMAN İSTERSEN O ZAMAN GELİR...

BALAYI SEY-YEHATINACIK MAZDAN ÖN-CE FRED NEV-YORK CİVA-RINDA SİRİN BİR VİLLA SA-TIN ALMIŞTI. BURASI SE-HİRDEN BİR-KAÇ SAAT MESAFEDİR. BU KRİSSİ İÇİN BİR SÜR-PRİZ OLUR.

NE İYİSİN FRED. BU VİLLA ÇOK GÜ-ZEL!

BURASINI SEHİRDEKİ APARTIMANDAN DAHA ÇOK BEĞENECEĞİNİ DÜŞÜNDÜM.

BURASI BİZİM CENNETİMİZ OLACAK. AMA EVDE KİM VAR? PENCERE-LERDEN BAZILARI AÇIK.

HİZMETÇİ. SEN GELİNCE HERŞEYİ HAZIR BULMAMI İS-TEDİM.

KRİSSİ MEHNUN BİR HALDE EVİNİN KAPISINI ÇALAR. KAPI AÇILIR VE KARŞISINA GILDA ÇIKAR VE KRİSSİNİN BOYNUNA SARILIR.

GILDA SEN HA?

BENİ GÖRDÜĞÜNE MEHNUN OLMADINMI? GÜZEL BİR SÜR-PRİZ DEĞİLMİ? SENİ ÇOK BEKLEDİM. GELMİYECEKSEN SANDIM.

PEKİ BUGÜN GELECEĞİ-Mİ NEREDEN BİLİYORDUN?

ANNEME YAZDIĞIN MEK-TUBU ÇALDIM. İKİ GECE EVVELDE SANA HOS GEL-DİN DENEK İÇİN DE EV-DEN KATTIM.

ARKA SI VAR

Nakleden: A. B. Cangil

Gazininun taraçası pek kalabalık değildi. Hep genç insanlardı ve bir köşede bir çift, diğer bir köşede iki delikanlıyla bir genç bayan, şöyle ortalara doğru da temiz giyimli, itina ile taranmış saçlı ve bıyıklı bir adam oturuyordu.

Masadakiler, sessiz sadasız konuşuyorlar ve buzlu limonalarını veya diğer hararet söndürücü içkilerini içiyorlardı.

Birden paldır küldür, telâş içinde birinin geldiği görüldü. İki delikanlıyla genç bayanın oturduğu masaya koşarken, daha uzaktan:

— Başıma geleni gördünüz mü? dedi

— Hayrola? dediler. Ne var? Ne oldu?

— Sormayın!. Cüzdanımı kaybettim.

Kadın merak etti:

— İçinde çok para var mıydı?

— Olmaz olur mu. Tam yüz yetmiş dolar vardı. Bir yüz dolarlık, bir ellilik, iki de onluk...

Hep birden acıdılar:

— Vah!, Vah!

Birisi:

— Canım belki de evde unutmuşundur Frank'. diyecek oldu.

Cüzdanını kaybeden adam itiraz etti:

— Katıyen... Katıyen... Cüzdanımın cebimde olmadığını hissedince acele eve döndüm. Altını üstüne getirdim evin. Hiçbir şey bulamadım.

Genç kadın tekrar sordu.

— Peki nerede kaybolduğunu biliyor musun bari?

Frank, telâşını zaptedemiyerek elini kolunu sallıya sallıya anlattı:

— Muhakkak tramvayda düşürmüş olacağım... Çünkü evden çıkar çıkmaz tramvaya binmiştim. Hani otuz sekizinci sokaktan on altı numaralı hat geçiyor ya, işte o tramvaylardan birinde...

Ortalıkta derin bir sessizlik hasıl olduğu sırada saçları itina ile taranmış olan bıyıklı adam, birdenbire ayağa kalkıp Frank'ın yanına gelmişti.

— Galiba cüzdanınızı kaybettiğinizi söylüyorsunuz değil mi? diye sordu.

— Evet... Neden sordunuz Mister?

Temiz kılıklı adam, biraz esrarengiz bir tarzda gülümsüyerek cevap verdi:

— Sordum, çünkü az önce bir cüzdan bulmuştum da...

Öteki atıldı:

— Gösterin bakayım!.

Fakat adam, tekrar gülümsedi:

— Bu işte pek aceleye gelemiyey-

ceğimi şüphesiz tahmin edersiniz. Önce bir kere bana, cüzdanınızı bir tarif edin de... Görünüşü nasıldır, boyu bosu nedir, ne zaman ve nerede kaybettiniz... Bir anlıyayım, değil mi ama?.

— Efendim on altı numaralı hat-ta işliyen tramvaylardan birinde, saat onla on bir arasında kaybettim işte...

Adam:

— Sayanı dikkatli dedi. Ben de o saatte buldumdu. Yalnız şu kayıp cüzdanın rengini ve boyunu bosunu da söyler misiniz?

— Üstü lacivert yılan derisiydi. Pek yeni değildi, şöyle elim bo-yunda vardı. İçinde de tam yüz yetmiş dolar vardı. Bir yüzlük, bir ellilik, iki de on dolarlık... Ayrıca Frank Hopkins adına bir tramvay kartım da vardı.

Bıyıklı adam:

— Daha fazla yorulmanıza lazım yok!. Benim bulduğum cüzdan sizinki değil!. dedi. Benim bulduğumda yalnız yedi dolar vardı. Rengi de lacivert değildi.

Frank adamakilli hayal sukutu-na uğramış bir halde bir iskemleye köktü:

— Gitti bizim cüzdan!. diye hayıflandı. Artık ne desek boş'.

Bıyıklı adam da

— Ne üzülüyorsunuz canım?.. dedi. Saat iki raddelerinde tramvay şirketinde, bulunmuş eşya bürosuna gidin!. Her halde bulmuşlardır.

— Sahi mi? Neye saat ikide gideyim diyorsunuz.

— Saat on ikiden ikiye kadar kapalıdır da...

Bu konuşma böylece bitmiş ve Frank, kendisine bu izahatı veren adama baştan savma bir teşekkür savurmuştu. Tam saat ikide tramvay şirketi binasına girdi ve bulunmuş eşya bürosuna sokularak derdini anlattı.

Memur, Frank'a bir sürü soru sordu. Cüzdanının rengi nasıldı? boyu bosu neydi? İçinde neler vardı?

Frank, az evvel gazinoda anlattığı bütün teferrüatı üçüncü bir defa tekrarlayınca memur:

— Mister!. dedi. Siz bu işi iyi punduna uydurmuşsunuz ama biz saat bir buçukta büroyu açar açmaz cüzdanın asıl sahibi gelip aldı.

Frank Hopkins iyice şaşaladı:

— Nasıl asıl sahibi?.

— Şöyle saçlarını güzelce taramış, bıyıklı ve kibar bir zat... Onun için beni nafille yere kandırmaya çalışmayın!. Hem buralarda daha fazla durmayın, gımdı polis çağırırım!.

KIZIL MASKE

AFERİN SANA SEYİTAN! BRAVO, BRAVO!

SEYİTAN, HAYDUTLARIN KÖPEKLERİNİ KOVALADIKTAN SONRA DÖNER...

SAHTEKAR POLİS MUDURUNUN EMRİLE HAREKET EDEN POLİSLER KÖPEKLERİ GÖRÜNCE...

ARKADAŞLAR! GALİBA YANLIŞ YOLA GİTTİK! BAKIN KÖPEKLER GERİ DÖNÜYÖRLER! MALÜM YA, BU KÖPEKLER ŞAŞMAZ! HE-MEN BU TARAF A GİDELİM!

BOYLECE YANILAN POLİSLER, UZAKLAŞTILAR...

BU ES-NADA SEYİTAN, BAYGIN EFENDİSİNİ YALILIYORDU...

DIYANA, KIZIL MASKEYE ELİLE BİR İKİ YUDUM SU VERDİ...

ONUN KİMİLDAMADIGINI GÖRÜNCE KALBİNİ DİNLE-

DI... SONRA BAŞINI KALDIRIP, YEİS VE ŞAŞKİNLİK İÇİNDE DÜŞÜNMEĞE BAŞLADI. YOKSA KIZIL MASKE ÖLMÜŞ MÜYDÜ...

İYİ SAATTE OLSUNLAR

Yazan = KEMALETTİN TUĞCU

Esrarengiz Aşk ve Macera Romanı: 9

Ressam, düşünceli bir tavırla-
kindi.
Doğru. Fakat siz koşke gel-

ben haykırıdım
«Kim o? Kim var orada?»
Sani ha be! sınıksı tuttu.

— Ben artık sevmiyorsun, sen
beni mahvedeceksin! diye ağlıyor-
du.

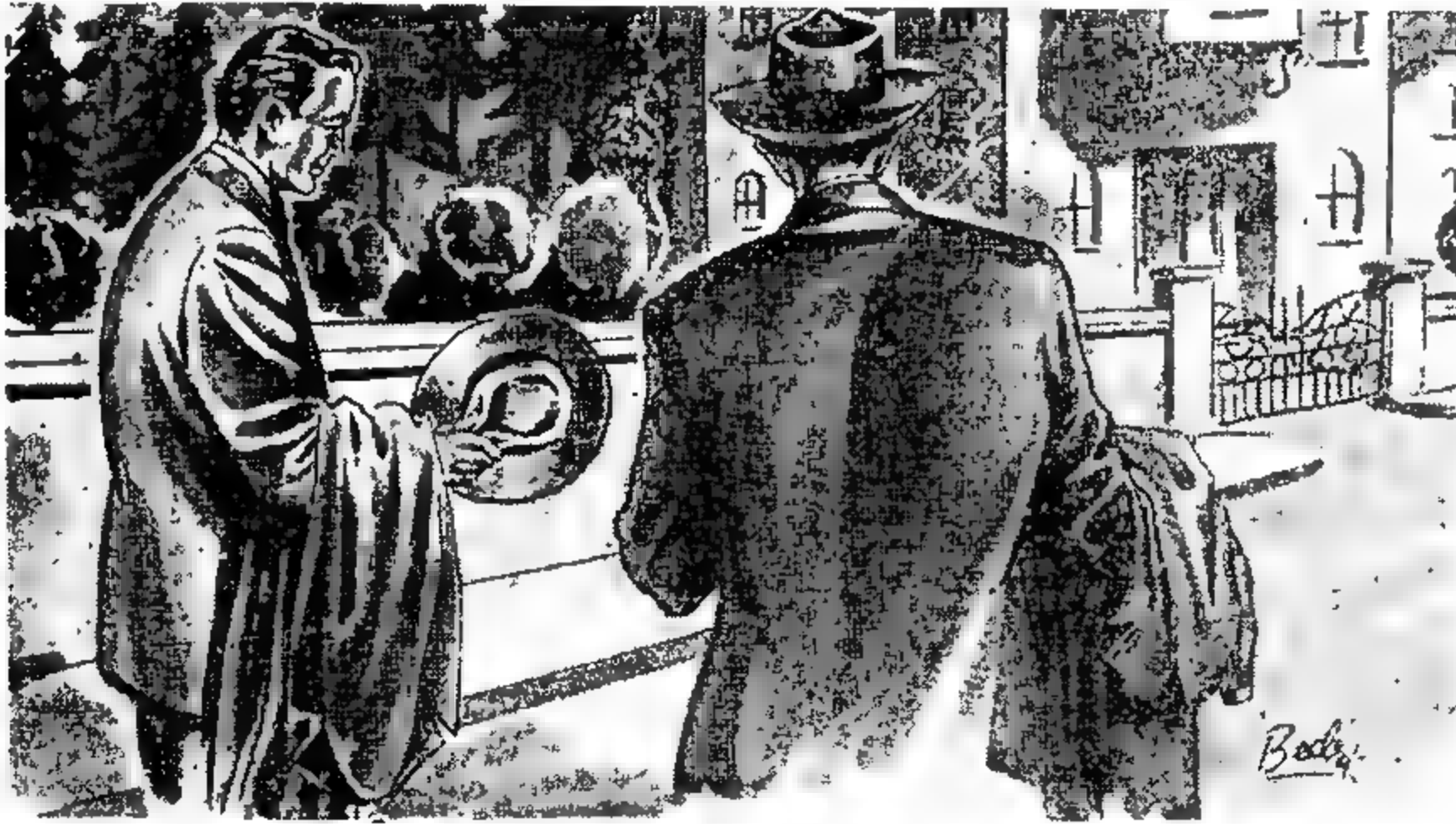
Sen bir gayretle perdeyi çektim.
Kapının topuzunu yakaladım. Ka-
rım ıstırapla haykırdı. Ben büsbü-
tün şüphelendim ve topuzu çevir-
dim. O sanki korkmuş bir şeyi gör-
mek istemiyormuş gibi koşup ken-
disini yatağın üzerine atmıştı.

Topuzu çevirdim ve kapıyı ittim.
Fakat kapı açılmadı. Onun kilitlen-
miş olduğunu gördüm. Bütün vücu-
dum ter içindeydi. Perişan bir hal-
de döndüm. Rengi sararmış olan
karım bana yağlı gözlerle baktı,
sonra

— Bu çok, çok acı, dedi. Senin
vehimlerin artık beni de çiğnetecek
kadar ilerleye gitti.

Kendimden af diledim. Sevdim,
okuydum ve sabaha kadar uyuma-
dım. Fakat ertesi gün hadiseyi ye-
niden düşündüm. Ya ben oiddon
evhamlı, kendi düşüncelerimle tashii et-
tiği. Hadiselele çıldıracak bir ada-
mın veya koşke birisi daha yaza-
makta, o esrarengiz kadın karımın
kıyafetine hürunerek, kendisine ta-
ma-neye benzayerek etrafımızda do-
laymakta ve yatak odamıza bile gir-
mekteydi.

Her iki cihet de aynı deracede
korkmuş olduğu için koşkte önos
bir yabancı görün, bir yabancı di-

mekle meselenin halledileceğinden
emin misiniz?

— Her halde ortaya bu şeyler
çıkacaktır.

Ressam büyük bir üzüntü ile
içini çekti ve

— Bana bakınız, dedi. Ben ka-
rımın aleyhinde bir şeyler çıkması
ihtimalini de düşünerek size yapt
ğım müracaatın unutulmasını rica
edeceğim.

— Sabık müdür kaşlarını çattı.
Yoooo! Bakınız bu kadar zaaf
istemeyiz. Hem size yemin ederim
ki kimse bu burnu kanamadığı için
ben bu esrarengiz meselenin dışarı
ya aksetmesine vasıta olmayacağım.

Belki benim ziyaretim koşke huzur
ve sükun bahşedecek ve siz bundan
sonra daha mesut yaşıyacaksınız.

Ressamın gözleri dolar gibi oldu
ve

— Bakalım, dedi. Düşüneceğim
Siz de bana düşünmek için müsaa-
de ediniz.

— İstediginiz kadar.

Yazhanede bu meselenin muna-
kaşası günün yegâne mevzuunu
teşkil ediyor. Müdürle muavin iki
muarız insan gibi atışıyorlardı.

Müdür hiddetin birçok hakikati
meydana çıkarttığına inandığı için
muavinini kızdırıyor ve onu dinler-
ken de kısacık notlar alıyordu.

Arası iki gün geçince, bu akşam
üzeri gelen mektup, hadiseyi eyle-
di ve takip işini canlandırdı. Res-
sam göyle yazıyordu.

«Artık bu işe hariften birisinin
müdahalesini istemeğe mecburum.
Atölyeyi müyarefimesi takip eden ge-
ce yine birtakım esrarengiz hadi-
selerin tesiriyle hasta bir hale düş-
tüm.

Gecen yarın odamda duyduğum
küçük bir pıtırda üzerime gözlerim
açıldı. Perdeler sınıksı kapalı. O-
da zifiri karanlık. Ellerimle yoklu-
dum. Karım yanımda. Fakat odada
gayet hafif bir ayak sesi duydum.
Bütün vücudum titriyordu. Sani-
hanne bileğini okadar sıkımsam ki
ıstırapla haykırdı. Bu sesi duyunca

Hafife ile muavinini o nazar sabahı
erken saatlerde yola çıkarak Çam-
lıcadaki koşke yönelmişlerdi.

— Ne oluyorsun! Niçin haykırı-
yorsun?

Bu sırada kapının açılıp kapan-
dığını ve görünümün mahlikeni
uzaklaştığını duydum. Karım bitap
bir hale geldiğini anlayınca beni
okşadı.

— Sen, dedi. Çok evhamlı oldun.
Artık lüzum bir netice vermek id-
sim. Saadetimizi, hayatımızı tehli-
kede görüyorum. Sen cidden has-
tasın.

— Katiyen, dedim. Bu adaya bi-
rası girdi ve çıktı.

— Niçin buna inanmıyorsun? E-
sasen kim girebilir. Oda kapımız
kilitli değil mi?

— Bilmiyorum, bu odada lüzum
vardı. Muhakkak Lüzum vardı.

— İmkân yok. Kapı kilitliymiş.
Kimse giremez.

Karım kalktı. Elektrik yaktı. I-
şık gözlerini açtığı için avucıyla
gözlerine siper yaparak kapıya git-
ti. Daha elini sürmeden bana ses-
lendi.

— Gel, bak, işte kapı kilitli.

Işık bana cecaret vermişti. Ku-
pıya gittim. Anahtar üzerinde du-
ruyordu. Kihdim dili yuvahydı. O
zaman diğer kapı gözlerime ilişti.
Onu doğru yürüdüm. Bir perde ile
kapanmış olan bu kapıya giderken
karım beni tuttu.

— Fakat bu kadar çocuk olma,
dedi. Hepsini senin düşüncelerinde ev-
hamdan ve asahındaki bozukluktan
kurtuluyor.

— Bırak, dedim. Bırak beni, e-
min olayım.

— Beni korkutuyorsun. Yapma
bunu. Yapma bırak.

— Bırak emin olayım.

Asabi bir halde onu ittim, bi-
kötüye geçildi, avuçlarını yüzüne
kapattı. Perişan bir haldeydi. Fakat
ben onunla meşgul olamıyordum.
Mutemadiyen perde ile kapalı olan
ikinci kapıya bakıyordum. Karım
hışırtarak

Ufacık Hikâye:

KAPLAN AVI

Korasi Hindistanda yüksek bir
İngiliz memuru olan Mistres
Plombom'un keyfine hudut yok-
tu. Bir hafta önce, Hindistanın iç
bolgelerinde müracelerden biri-
nin sarayına davetli olarak gitmiş-
ler ve orada kaplan avına çık-
mak üzere mükemmel bir canavar avla-
mışlardı. İşin asıl enteresan tarafı
da şuradaydı ki, Bayan Plombom,
kaplanı, bizzat kendi kurşunıyla
vurmuştu.

Butun İngiliz sosyete âleminin
allak bullak olduğunu tabii tahmin
edersiniz. Fakat bu kaplan avı hi-
kâyesi ta can evine işliyen biri var-
sa o da hiç şüphesiz Mistres Plom-
bom'du. Zaten Mistres Plombom'la
Mistres Plombom arasındaki çeke-
memelik, oldum olası sürup gidi-
yordu. İktisadî de en sık giyinen ve en
güzel kadın olmak iddiasındaydılar.
Karşılaştıkları zaman tatlı tatlı
sohbet eder görünürlerdi ama içleri
içlerine sığmazdı.

Kaplan avı hadisesinden sonra
bir gün yine bir davette karşılaşmış-
lardı ve Mistres Plombom'un avda
çektığı heyecanlardan başka bir şey
anlatmadığını gören, kaplanı yere
seren kurgunu seyreden Mistres
Plombom, hemen davetten çıkmış
ve.

Oof' diye söylenmişti. Bu ka-
rı da şu menedebur kaplanla amina
kafa gışirdi ha!

Ve lâkin hemen ertesi günü bir
kaplan avlamanın hazırlıklarına da
girişmemiş değildi. Oraya buraya
haber saldı. Nihayet bir koyden
kendine cevap getirdiler: O koy ci-
varında eskiden beri barınan bir
kaplan varmış. Önceleri pek cana-
var olan bu hayvan, son zamanlar-
da ihtiyarlanmış, artık yalnız koy
kümeslerinden tavuk ve ağıllardan
kuzu çalıp geçiniyormuş. Koşup zıp-

hyamadığı için bu hayvanı vurmak
da kolaymış. Eğer Mistres isterse
koy halkı yüz İngiliz lirası mukabil
inde kendisine bu hayvanın avlan-
masında yardım edeceklermiş.

Mistres Plombom derhal razı ol-
du. Yanına hizmetçisi Roza'yı da a-
larak yola çıktı. Koy muhtarıyla iş
kararlaştırıldı ve bir gece, bir ağaç-
ta hazırlanan çardağa çıkarak elin-
de silah, beklemeye başladı.

Agacın hemen yakınına bir oğlak
bağlamışlardı ki canavar, hayvanın
kokusunu alını da gelsin ve o anda
Mistres Plombom de silaha davra-
nıp kaplanı yere sersin.

Her şey hazırlandıktan ve orta-
lıkta, ağacın üstünde tüneyen ba-
yanla hizmetçinin şiddetle çarpan
kalplerinden gayri bir gürültü du-
yulmaz olduktan sonra, birdenbire
olları arasında bir hisri ışıldı ve
kaplanın yavaş yavaş, sürüne su-
rüne oğlağa yaklaştığı görüldü.

Aynı anda Mistres Plombom'un sil-
âhı muthiş bir gumburtıyla patla-
yınca kaplan, havaya doğru dehşet-
li bir takla atarak yere serildi. Cı-
vardaki ağaçlarda bekleyen yerli-
ler hemen atlayıp kaplanla oğlağa
seğirttiler.

Bayan Plombom, Roza'ya:

— Görüyor musun? dedi. Bir
kurgunda nasıl yere serdim? Şimdi
kurgunu hayvanın vücudundan çı-
karttırıp saklayacağım.

Ve lâkin on beş dakika kadar
sonra koy muhtarının seslendiği du-
yuldu.

Mistres! Mistres! Kaplanın
vucudunda kurgun yok, yara bile
yok.

Mistres Plombom sordu.

— Ölmemiş mi?

Ölmüş ama sizin kurgun oğla-
ğı yere serilmiş. İhtiyar kaplan da
korkusundan kalbine inerek ölmüş!

mağın tarama yapmasını istiyorum. Bugün için kendi vehminden ziyade karımın o esrarengiz kadını bildiğini, onu gördüğünü düşünüyorum ve ona ihtimal veriyorum. Birinci kapının kilitli olduğunu bana isbat etmek için ayağa kalkan ve çok metin görünen karım her zaman kilitli olan ve üzerine bir perde gerilmiş bulunan ikinci kapıya gittiğim zaman çok telaş göstermişti. Renginin sararması bir korkuya alamettir. Elimi topuza götürerek kapıyı açmağa uğraştığım anda baygınlıklar geçirmiş ve korkunç bir haloikatte karışacağıma sandığımdan ellerini yüzüne kapatmıştı. Fakat kapının kapalı olduğunu anlayınca bir anda rengi kızardı, sanki büyük bir servince düştü. Asap bozukluğu ile uzun müddet ağladı.

Bu hali bana daha büyük bir şüphe veriyor. O köşkte yaşayan esrarengiz kadının, kendi benzerinin mevcudiyetinden emin. Arasıra mevcudiyetini hissettiğim bu mah-luku benden saklıyor.

Nasıl hareket lâzım geldiğini artık bilemiyorum. Kendisi ertesi sabah ellerini tuttu. Gözlerinin içine baktı. Ben de ona baktım. Garip şey. Bu bakışlarda bir başkahlık var. Ve tuttuğum elleri bana biraz sinirli geliyor. Fakat dikkat ettim. Bütün uzuvlarıyla, bütün kıyafetleriyle karım karşımda duruyor. Ve bacağı sallıyor:

— Sen çok sinirli oldun artık. Bu sinir seni gittikçe bastırarak. Buna bir çare bulmak lâzım. Bilişğin bir doktor fildan yok mu? Birkaç gün için olsun köşke çağır. Bir an önce tedavine bakmak lâzım.

O zaman sizin teklifiniz aklıma geldi. Gayri ihtiyari:

— Tanıdığım böyle bir doktor var, dedim. Eğer sen siktirmassan!

— Canım, dedi. Senin sağlığını muvazir bahis olduğu bir sırada benim rahatım düşünülür mü? Çarşın doktoru. Fakat rica ederim bana önceden bildir ki köşkte tertibat alayım. Gelmiyorsa başuna bir oda tanzim etmek ve istirahatini temine çalışmak yükü olmasın.

— Peki, dedim. Bir kere kendisine gider vaziyetimi anlatırım. Ne gün için geleceksen haber veririm.

Siz de bana geleceğiniz gün için lütfen telefonla bir haber veriniz. Bu meselenin bir an önce halledilmesini istiyorum.»

Müdür mektubu bitirince muavinine uzattı. Onun sonuna kadar okumasını bekledikten sonra:

— Öbür gün pazar, dedi. Pazar günü kendisini ziyaret deçeğimizi ressamla bildiriniz dostum.

Muavin kızardı:

— Demek ben de bu misafirette bulunacağım.

Müdür:

— Uslu durmak ve sadece hayran kalmak şartıyla, dedi.

— 6 —

Çamlıcadaki köşk yaşamılacak yerdı doğrusu. Yüksek bir duvarın çevirdiği büyük bahçenin içindeki köşk, son gördüğü tamirle dinçleşmiş, metin yapısı ve iyi malzemesi yüzünden, bir taş bina sağlamlığı ile oturmuştu.

Civarda eşleri göze çarpmıyan, geniş gövdeli, gök boyulu ağaçlar, fıstık çamları tarafından kucaklanan bina, öyle saklanmıştı ki, belki de gelen, geçen bu yüksek duvarların kırdan ayırdığı büyük bahçede bir köşkün varlığının farkında de-gildi.

Yalnız insan boyundan yukarı kısımları, parmaklıkları olan demir kapının önünde, ellerinde küçük birer valizle duran detektifle muavini, biraz geri çekilip ayaklarının uçlarına yükselerek, köşkü seyrederken kalın sesli bir köpek durmadan ü-rüyordu.

(Arkası var)

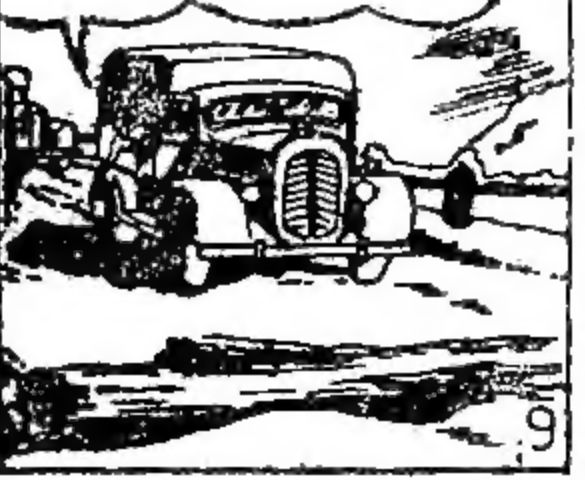
KARA ALI HORTLAKLI KALE

GİZLİ VAZİFE !..

YOL DÖNEMECİNDE BİR ALMAN KAMYONU AĞAÇ KÜTÜĞÜNE ÇARP MAMAK İÇİN FRENE YAPTI. İÇİNDEN BİR ER ÇIKTI..

İNİN DE ŞU KÜTÜĞÜÇE-
KELİM YOLU AĞALIM-KOL
DURACAK.. ÇABUK..

ALMAN KAMYONUNDAN SEKİZ
ER AŞAĞI İNDİ. BU SIRADA
ALENİN ARKADAŞLARI ATEŞ
AÇTILAR. ALMAN ASKERLERİ
BİR AN İÇİN ŞAŞIRDILAR..

SONRA ATEŞ EDENLERE
HÜCUMA KALKTILAR

HÜCUM.. KAYA-
NIN ARKA-
SINDALAR

ALMAN ASKERLERİ BU ŞEKİL-
DE KAMYONDAN UZAKLAŞIN-
CA ZATEN BU ANI BEKLİYEN
ALENİN ARKADAŞLARI KAM-
YONUN ARKASINDAN İÇERİ DAL-
DILAR. SİLAHLARI YAĞMA E-
DECEKLERDİ..

ARKADAN GELEN KAM-
YONLARDAKİ ASKERLER
BUNU GÖRDÜLER. ARKA-
DAŞLARININ YARDIMINA
KOŞTULAR..

TAM BU SIRADA AR-
KADAKİ KAMYONLAR-
DAN BİRİ ALEV AL-
MASAYDI VATANSE-
VERLERİN HALİ DÜ-
MAN OLACAKTI..

BÜTÜN KAMYONLAR CEPHANE
VE BENZİN DOLU OLDUĞU İÇİN
ALMAN ERLERİ ÇIL YAVRUSU
GİBİ DAĞILDILAR

KAÇIN.. BU PANİKTE
İSTİFADE EDELİM.
ORMANDA TOPLA
NACAKTIZ..

VATANSEVERLER
TAŞIYABİLDİKLERİ KA-
DAP SİLAH YÜKLE-
DİLER, DAĞA ÇIKTI-
LAR..

GÜRÜLTÜYÜ DUYUYOR MUSUNUZ
NE OLUYOR ACABA.. TOM
SEN ÇEVİKSİN.. AĞACA ÇIK
BAK BAKALIM NE OLU-
YOR..

KAMYONLARDAN ÜÇÜ
ATEŞ ALMIŞ YANIYOR.
ÖTEKİLER DE GERİ
BASİ-YOR.

ARKADAŞLARI ALENİN
ETRAFINI ÇEVİRDİLER.

SALDIRIŞIMIZ PEK VE-
RİMLİ OLDU ÇOCUKLAR.
BU SİLAHLAR YÜZ KİŞİYE
YETER-
YAHU..

ALEN İŞİMİZ BİTTİ. BIRAKTA
GİDİP MARSELE BAKAYIM ME-
RAK EDİYORUM..

MİŞELİNLE BEN DE ME-
RAK EDİYORUZ. BİZ DE
SENİNLE GELECEĞİZ.

ARKADAŞLAR SİZ KAM-
PA DÖNÜN.. GECE BULU-
ŞURUZ. BİZİM GÖRÜLE-
CEK BİR İŞİMİZ DAHA
VAR.

ALEN BEN DE SİZİNLE
GELECE-
GİM..
TABİİ.. KAN-
BERSİZ DÜĞÜN
OLUR MU ?

4 KİŞİ, ÜÇ KADININ
OTURDUĞU EVİN YA-
NINA SESSİZCE YA-
NAŞTILAR. TUZAK-
TAN KORKUYORLARDI

ARKASI VAR

MANDRAKE

ŞİHİBAZLAR KRALI

9

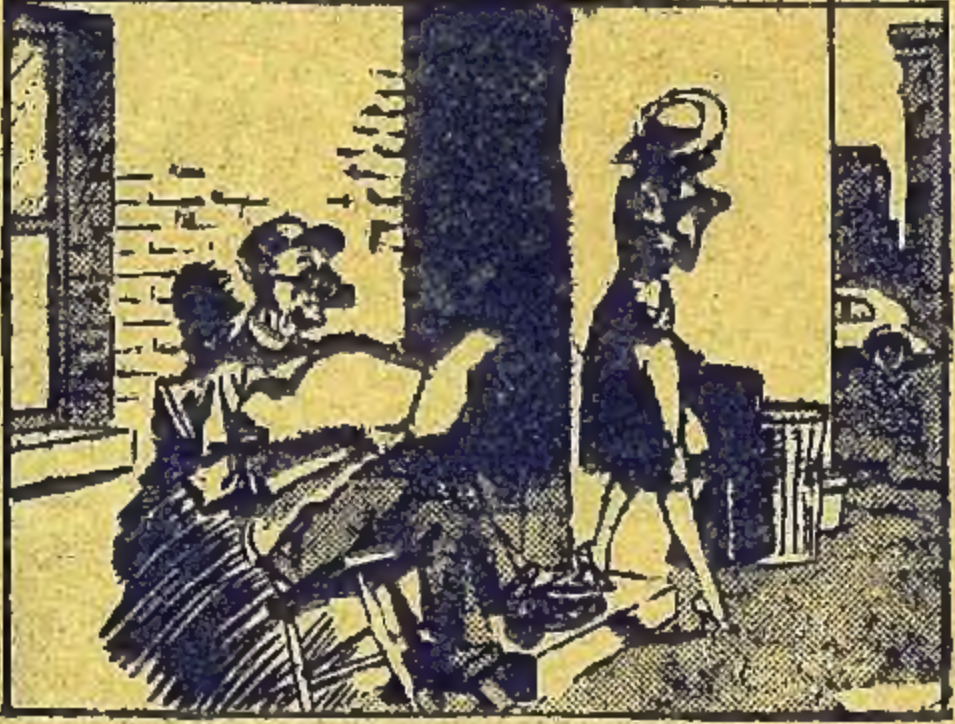
MARİ DUY-
DUKLARIM
DOĞRU MU?
SEN...SEN
HİRSİZ
HA ?!..

İNAN BANA MAN-
DRAKE
YALAN BUN-
LAR..

PARAN MI YORTU?
NEYE BENDEN
İSTEMEDİN ?

SEN DE BA-
NA İNANMI-
YORSUN
DEMEK ?!

İNCİLERİ O
MU
GALMIŞ?

BİLMEM...
ŞASIRDIM...
NAMUSLU BİR
KIZA BENZİ-
YOR-
DU.

GÖRÜNÜŞE GÖRE İN-
CİLERİ MARİ GALMA-
MIŞ BAY GRUNTZ..

NEYE "GÖRÜNÜ-
ŞE ALDANMA!
DEMİŞLER DE-
LİKANLI..

İNCİLERİN ODASINDA BU-
LUNMASI ONUN HİRSİZ OL-
DUĞUNU İSPAT ETMEZ

BU İŞ ŞEK SÜP-
HE GÖTÜRMEZ
MANDRAKE
MARİ HİRSİZDİR..

POLİS BİRSEY
BULAMADI. GİT-
MEĞE HAZIRLA-
NIYORDU. LİLİ PUD-
RA KUTUSUNU AÇTI.

LİLİ Mİ ? BEN KUTUYU
POLİSİN AÇTIĞINI SA-
NIYORDUM

HAYIR LİLİ AÇTI..
BÜYÜK BİR TE-
SADÜF...

DEMEK BÖYLE..

BU İŞTE BİR ÇAPRAŞIK-
LIK VAR.. ANLAŞILAN
MARİ SUÇ-
SUZ.. BU-
NU İSPAT
İÇİN MARİ-
YI BUL-
MALI..

MARİ YAPTIĞINA MEMNUNDU..
ARTIK SIK SIK BULUŞA-
BİLİRİZ.. MANDRAKE
YALNIZ BANA
KALDI.. NERE-
DE ACABA?

APTULLAH BENİ DİŞA-
RIDA BERLE.. LİLİYE UĞ-
RAYIP GELECEĞİM..
MARİYİ ARAMA
ĞA GİDECE.
GİZ

PEKİ
EFENDİM.

MARİNİN GİTTİ-
ĞİNE GÖRÜZÜ-
DÜM.. ZAVALLI
SUÇSUZ GÖRÜ-
NÜYORDU..

BENCE O SUÇ-
SUZ ZATEN..

KİRAMI VER ÖYLE İÇERİ

BU HAFTA GİR
AYLIĞIMI ALA-
CAĞIM O ZA-
MAN VERİ-
RİM.

ATMA.. GİTTİM DİREKTÖ-
RÜNÜZÜ GÖRDÜM..
SENİ İŞTEN ATTİ-
ĞINI SÖYLEDİ..
HİRSİZLİK ETTİ-
ĞINI SÖYLEDİ

ARKASI VAR.

BİNBİR ROMAN

NAT PINKERTON

O NUN ŞAV OLDUĞUNA EMİN MİSİN DOLLI? YOKSA FİLMİ TEKRAR GÖSTERELİM Mİ?

BEN ÇOCUĞU MU NERDE OL-SA TANIRIM! O YANINDAKİ KADIN KİMDİ?

BİLMİYORUM AMA ADAMI TANIDIM! MİLYONER DEREK STARLOKTU!

NERDE BU ADAM? ŞAV NEREDE? ÇABUK GİDİP BULALIM

ZANNEDERSEM STARLOKLAR ÇOCUĞUNU ALIP BAŞKA BİR YERE BÖTÜRMÜŞLER, DOLLI AMA ÜZÜLME!

ZAVALLI KIZCAĞIZ ŞAV'I PERDEDE SEYRETHEĞE TAHANHÜL EDEMEDİ! ALIP EVE GÖTÜREYİM.

BELKİ YARIN YENİ BİR ŞEY PAĞAN.

BU GECE İYİ İŞ GÖRDÜK EFENDİM. AMA STARLOKLARI NERDE BULACAĞIZ? BELKİ DE DÜK YANIN OBLUR LİCHUSLARDIR.

YOKLUKLARIN ZANNETMİYORUM MORISON! FİLİNDE ÇOCUKTAN BAŞKA BİR ŞEY DİKKAT ET-TİNNİ?

SADECE BİZİN RIHTINI GÖRDÜM, BİRDE BİR DOLU HANZARAVARDI EFENDİM.

TAMAM! RIHTIN VE HANZARA! AMA NE HANZARASI! BİR YAT! BENİM BURUNUNA GENE BİR KOKU GELİYOR!

AH DEREK, BUNCA GÜN DENİZDE KALDIKTAN SONRA KARAYI GÖRMENİ İYİ AMA KORKUYORUM.

BU LİFAK AKDENİZ LİMANINDA TAMAMEN EMNİYETTE SAYILIRIZ, CANIM. ZATEN SADECE GERERKEN SEYLERALIP YOLA ÇIKACAĞIZ.

KARIM VE BEN, SİZİNLE BİRLİKTE SAHİLE ÇIKIYORUZ, KAPTAN. BASKA KİMSE GEMİYİ TERKETMİYECEK!

BENDE GELSE OLMAZMI?

ŞAVI GÖZÜNDEN AYIRMA HEMŞİRE. KENARA GİTHE-SİN!

ANNEN PER GEC KALMIYACAK CANIM!

SİZ KORKHAYIN EFENDİM! BU S KÜÇÜK AMİRALE BAKAR. KİMİZ DOST-UR!

İŞTE CİDİYÖR CİHRI DONUZLAR! BENİ ŞİMARİK PICLE-RIYLE BURAYA TIKADILAR DA!

STARLOK CERT BİR PATRON. SAHİLE GİTHEĞE İZİN YOK. HALBUKİ BU EJE-NEBİ ŞEHİRDE GEZMEYİ NE İSTERDİN!

ÇOK GÜZEL GÖRÜ-NÜYÖR? ACABA ALIŞVERİS ET-SEHİ DEREK?

PARİSE VARINCIYA KADAR BEKLE! TAY-YARE ENRİNE GÖRE HAREKET EDERSE, YAKINDA GİDERİZ!

ŞU MÜREBBİYEE DE BAK! SİVED'LE ASNAFİSNELİK EDİYOR! ÇOCURDA PARHAKLIĞA NE YAKIN! KÜÇÜK AMİRALE BİR SEY OLURSA, MÜREBBİYE DENİLEN KADIN MUSA HESAP VERECEK.

